

«For det er ingen forskjell, alle har syndet og står uten ære for Gud. Og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort.» [Rom 3:22-25](#)

Tro og gjerning utelukker hverandre

Guds rike er et nåderike. Vi blir «rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus». Ved troen på Jesus skjer det en forløsning. Ethvert barn som kommer til verden må bli forløst. I Guds rike skjer dette ved forløsningen i Kristus Jesus. Han er den løseren – gjenløseren – som Det gamle testamente profeterte om. Det er han som løser oss og blir vår Forløser. Verbet «forløse» brukes i forbindelse med å kjøpe fri slaver og krigsfanger. Slik ville Gud forløse oss, ta oss til sine barn og leve i oss – for Jesu skyld. Dette er av nåde, ikke av gjerninger. Jesus kan bare leve i den som er forløst og rettferdiggjort. Rettferdiggjørelsen er en tilregning: «Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet som rettferdighet. Slik priser også David det menneske salig som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger» (4:5-6). Det er hans verk alene.

Denne tilregnelsen, og dette «salige bytte», skjer med den enkelte i og med at vi ved troen mottar Guds nåde. Gjennom Kristi død på korset ble hele verden forsonet med Gud. Forsoningen gjelder alle. Rettferdiggjørelsen skjer enkeltvis med hvert menneske som fraregnes sin synd og tilregnes Jesus og alt det han har gjort til vår frelse. Den gir oss del i alt det Jesus er og har gjort. Og alt vårt blir tilregnet ham. Vi kan si at rettferdiggjørelsen er en domsavsigelse som skjer hos Gud i himmelen, når synderen erklæres ren og rettferdig i Jesus alene. Samtidig skjer det et under i hjertet som Bibelen kaller gjenfødelse. Gjenfødselen er det samme som Guds ord kaller å bli omvendt og komme til tro på Jesus. Det er et under som skjer ved at Den Hellige Ånd retter vårt blikk fra oss selv og til Jesus på en slik måte at vårt hjerte blir hengende fast ved ham. Dette er en overgang fra døden til livet, som Bibelen kaller å bli en ny skapning.

Vi har sagt at Jesus gav sitt eget liv til løsepenge og ble vår forløser. Nå fortelles det videre at betalingsmiddelet var hans blod. «Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort» (3:25). Gud ville demonstrere sin rettferdighet for all verden og vise at Jesus er Messias og oppfyllelsen av alle profetiene. Jesus ble stilt til skue på Golgata. Dette hendte ikke i en avkrok, men midt i Jerusalem, i sentrum av den daværende verden, der Asia, Afrika og Europa møtes. Dette var noe som angikk hele verden. På Jesu kors var det skrevet på alle datidens verdensspråk hvem Jesus var, alle måtte få vite hva som skjedde. «Pilatus hadde også skrevet en innskrift, og den satte han på korset. Der sto det skrevet: Jesus fra Nasaret, jødernes konge. Denne innskriften leste da mange av jødene. For stedet der Jesus ble korsfestet, lå nær byen. Og innskriften var på hebraisk, latin og gresk» ([Joh 19:19-20](#)).

Her reiste Gud sin «nådestol» for hele verden. Uttrykket «nådestol» henspeiler på Paktens ark og soningslokket på denne paktkisten. Paktens ark var 120 cm lang, 72 cm bred og 72 cm høy og var selve symbolet på Herrens nærvær i den gamle pakt. Der var lovtavlene med de ti bud oppbevart helt fra Mose tid. Seinere ble Arons stav og en krukke med manna lagt der. Ofringene skjedde over lokket på paktkisten hvor Gud hadde sin trone blant sitt folk, og der ble blod utgytt.

Nå er Jesus blitt ofret – én gang for alle – på Golgata kors. Hans blod er blitt utgytt til syndenes forlatelse. «For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam» ([1.Pet 1:18-19](#)).

Hva er vilkåret for å få del i denne Guds rettferdighet? Her svarer Guds ord: Det er av nåde. Innbydelsen går ut til alle. Det går ikke etter verdighet. Til dette kommenterer Carl Olof Rosenius: «Da du aldeles mangler alt godt, slik at du ikke har noe av det du burde ha, ingen riktig anger og bønn, ingen riktig omsorg for å bli bedre, ja, ikke engang en alvorlig vilje, men midt i din elendighet er du sikker, hard (etter hva du føler) og full av hjertets ugudelighet, hvorledes kan da Gud være deg nådig? Det er da en urimelighet. Ja, sannelig, det skjer heller ikke på grunn av din verdighet. En annen har gått i ditt sted».

«Nåde» betyr at Gud elsker oss for Kristi skyld, uten noen grunn i oss selv. Her fortsetter Rosenius: «Får du nåde for intet, så skjer det dog ikke for intet. Du har kostet en annen ganske meget. Men derfor skal det nå ikke koste deg noe, men du rettferdiggjøres 'uten penger og uten betaling' – og så skal du tenke på det og blyges og i salig blygsel ikke kunne la være å elske og prise ham som skaffet deg dette».

Guds rettferdige krav om straff p.g.a. menneskehetens synd, ble tilfredsstilt i Jesu død. Det gjelder også de synder som tidligere var gjort, før Kristus kom. Slik kunne Gud være rettferdig og rettferdiggjøre den som har troen på Jesus. Nå er vår skyld tatt bort fra Guds ansikt – av Jesus – og han har fullført vår rettferdighet.

«Ren og rettferdig, himmelen verdig
er jeg i verdens frelser alt nu.
Ordet forkynner at mine synder
kommer han aldri mere i hu.
Å, jeg er frelst og salig fordi
Sønnen har gjort meg virkelig fri!
Fri ifra nøden, dommen og døden,
amen, halleluja!»

(Ole Brattekaas, 1895. Sb 284:1).

(Fra "Lov og Evangelium nr.1 2013" - - [Norsk Luthersk Lekmannsmisjon](#) - Shafan 30-01-13)